ΑΡΙΘ. 11 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE
12, RUE NAVARIN, ATHÈNES
Editeur--Directeur: A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΑΡΙΘ. 11 — 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *'Εσωτερικοῦ Δρ. 12.—* *Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.—* *'Αμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΦΥΠΝΙΣΙΝ

Καὶ λοιπὸν ἕως πότε θὰ διατελοῦμεν ἀτέρμονες, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς;

Καὶ λοιπὸν ἕως πότε ἡ μόνη σαφὴς καὶ καθορισμένη πεποίθησίς μας θὰ εἶνε ἡ ἐπιδίωξις καὶ ἀπόκτησις ὑλικοῦ τινος ἀντικειμένου ἢ ἀγαθοῦ;

Ἡ τρομερὰ τριὰς τῶν ἐρωτημάτων, ποῖος εἶμαι; πόθεν ἦλθον; ποῦ ὑπάγω; θὰ μένῃ λοιπὸν παρ' ἡμῖν τοὺς συγχρόνους ἕλληνας, τοὺς ἀπογόνους τῶν μεγαλειτέρων διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος, οὐχὶ μόνον ἄνευ ἀπαντήσεως, ἀλλὰ ἀναξία κἂν μελέτης καὶ ἐρεύνης;

Οἱ λόγοι τοῦ σοφωτάτου Σωκράτους καὶ αἱ συστάσεις, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, ὅμοιον συνεπῶς κατὰ πάντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, θὰ μείνωσι γράμματα νεκρὰ καὶ περιφρονημένα διὰ τὴν δῆθεν ἐκπολιτισθεῖσαν καὶ ἐξελιχθεῖσαν ἐποχήν μας;

Τὰ ῥήματα τοῦ Θεανθρώπου—ἠχὼ καὶ ἀναπάλσεις τῆς θείας σκέψεως—ἕως πότε θὰ θεωροῦνται ἐκπεσόντα τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὠφελημότητός των;

Τὸ περισπούδαστον ἐρώτημα τῶν νεωτέρων φιλοσόφων, ἐὰν ἡ ὄρνις προϋπῆρξε τοῦ ὠοῦ ἢ τοῦτο ταύτης, δὲν θὰ εὕρῃ παρ' ἡμῶν συζητητάς;

Πρὸς τί ἡ ἀποχαυνωτικὴ καὶ πλαδαρὰ διανοητικὴ καὶ ψυχική μας αὕτη κατάστασις;

Δὲν θέλομεν οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ δαιμόνιον τοῦ ἕλληνος ἐξέλιψεν.

Ἡ πεποίθησίς μας αὕτη, μᾶς ἔκαμεν νὰ κατασκευάσωμεν ἀδύνατοι ἡμεῖς καὶ μικροὶ τὴν μικρὰν μὲν ἀλλὰ καθαράν, παλαίστραν μας τοῦ «Ἕωνος». Πρὸς ταύτην ἀναμένομεν νὰ προσέλθουν τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας μας νὰ καταθέσουν τὸν σκέψιν των καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν νὰ παλαίσῃ μὲ τὰς ἄλλας ποῦ θὰ ἔλθουν ἐκεῖ ἵνα ἐκ τῆς πάλης ταύτης ἐξαχθῇ ὅ,τι ἀγαθὸν ὑπάρχει διὰ τοὺς ὁμοίους μας.

Δὲν εἴμεθα ψυχικῶς στεῖροι. Δὲν ἐπάθαμεν χρόνιον ἐγκεφαλικὸν λήθαργον.

Ἁπλῶς πολλαπλαῖ περιστάσεις ἐθνικαί, κοινωνικαί, ἀτομικαὶ μᾶς ἐθόλωσαν ὄχι μόνον τὸν ὁρίζοντά μας ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν μας. Καὶ διήλθομεν οὕτω ἀρκετὰ ἔτη.

Ἀλλ' ἀρκεῖ. Ἂς παύσωμεν νὰ πιθηκίζωμεν ὀλίγον πολιτισμὸν ψευδαισθήσεως καὶ ψευδοϋπάρξεως. Ἂς παύσωμεν νὰ ψιτακίζωμεν ὀλίγον Νίτσε καὶ Δάρβιν. Τὸ βάθος μας τὸ σημερινόν, τὸ ΕΓΩ μας ἡ ἀτομικότης μας, δὲν εἶναι παρὰ μία δούλη μία σκλάβα τῶν ἀπαισιωτέρων ποταποτήτων, δὲν εἶνε παρὰ τὸ ἐξουθένωμα τῆς πλέον εὐτελοῦς καὶ ἀναρμόστου σκέψεώς μας.

Ἐστηρίξαμεν καὶ στηρίζομεν τὴν ζωήν μας, τὰς σχέσεις μας, τὰ καθηκοντά μας ἐν γένει ὡς καὶ ὁλόκληρον τὴν ὀντότητά μας ἐπὶ ἑνὸς αὐθαιρέτου «μ' ἀρέσει» ἢ «δὲν μ' ἀρέσει» ἐπὶ ἑνὸς ἀχαρακτηρίστου «ὢχ! ἀδερφέ» διὰ πᾶν ζήτημα ὅπερ ἀγνοοῦμεν, διὰ πάντα περιορισμὸν ἀπορρέοντα ἐκ τῆς πλέον ἁπλῆς λογικῆς ἀλλ' ἀποσκοποῦντα εἰς τὸ νὰ μᾶς θέσῃ φραγμὸν εἰς ὅ,τι ἄνευ αἰσχύνης διαπράττομεν.

Ἐρευνῶμεν κατ' ἐπιφάνειαν τὰ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀναγινώσκοντες αὐτὰ ἀντὶ μυθιστορημάτων, καὶ ἕνα σκοπὸν ἔχομεν, νὰ εὕρωμεν τὸν συγγραφέα σκεπτόμενον ὅπως ἡμεῖς, σύμφωνον πρὸς τὰς ἀχαλινώτους ὀρέξεις μας πρὸς τὰ πληθυνόμενα ἐνστικτά μας.

Ἐναγκαλιζόμεθα εὐχερῶς καὶ ἄνευ προηγουμένης σκέψεως ὅ,τι μᾶς προσφέρεται διὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψωμεν καὶ τὸ ποδοπατήσωμεν ἀνεξετάστως καὶ ἀσυζητητεί, ὀλίγον ὕστερον.

Λατρεύομεν ἐπίσης καὶ τὴν Τέχνην. Στιχοπλοκοῦμεν μετὰ θέρμης. Καὶ ὅταν ἐκείνη ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ πεῖσμα καὶ τὸ ἀσταθὲς μας αἴσθημα ἡ Τέχνη.... ἀλοίμονον! εἶναι δι' ἡμᾶς οὐτοπία. Ἀλλ'ὅμως ἡ κατάστασίς μας αὕτη δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ. Δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀπεράντους γνώσεις καὶ λογικὴν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ πιστεύσωμεν τοὺς Ἀγαθαγγέλους οὐδὲ νὰ λύσωμεν τὸ μυστήριον καὶ αὐτῆς τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

Ὁ κόσμος ὁ γνωστός μας καὶ ζῶν συνετρίβη ὑλικῶς ἤδη καὶ συντρίβεται ψυχικῶς. Ἀλοίμονον δὲ ὅταν ἀρχίσῃ καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ συντριβὴ εὑρισκομένη ἄλλως τε εἰς τὰ πρόθυρα. Χιλιάδες ἀνθρώπων στενάζουν ἤδη ὑπὸ μίαν ζωὴν ἀβάστακτον καὶ ἄλλαι χιλιάδες ἀποθνήσκουν ἐκ λοιμοῦ Ἀνεξιχνίαστος βούλησις ὠθεῖ τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς κάτι μοιραῖον. Καὶ τὸ μοιραῖον τοῦτο δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀποφύγῃ ἀφοῦ οὐδὲν πράττει πρὸς τοῦτο. Ἂς ἀφίσωμεν τὰς κοινωνικὰς ἐπαναστάσεις κατὰ μέρος διότι διὰ τούτων ἡ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου ὕπαρξις καὶ οὐχὶ ἡ ὑλικὴ κατ' οὐδὲν ἀλλάσσει. Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐσκόρπισε τὸ φῶς καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν κόσμον χωρὶς νὰ συμπήξῃ συνωμοσίας καὶ νὰ προετοιμάσῃ ἐπαναστάσεις. Ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀτόμου, ἡ ἐξέλιξις του φέρει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἀλλαγὴν, τὴν βασισμένην καὶ πλήρη ἀγαθῶν ἀλλαγὴν, τὴν ὁποίαν ματαίως ὑπόσχεται ἡ ἐπανάστασις.

Ὀφείλομεν νὰ ἐξελειχθῶμεν μόνοι ἀπαλλάσσοντες τὴν ἀτομικοτητά μας τῶν δεσμῶν της καὶ ἐφοδιάζοντες αὐτὴν διὰ παντὸς δυναμένου νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ταχύτερον πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου της προορισμοῦ. Ὀφείλομεν ἐὰν θέλωμεν νὰ σώσωμεν τὴν ψυχήν μας ν' ἀπολέσωμεν αὐτήν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἱερὸν παράγγελμα.

Ἄλλως ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν πορευόμενοι ὅπως μέχρι σήμερον πορευόμεθα, τὰ γεγονότα ἀκολουθοῦντα τὸ ταχὺ αὐτῶν ρεῦμα θέλουσι μᾶς προκαταλάβῃ καὶ τότε, τί θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς δικαιολογήσῃ ἀφοῦ ὡς μωραὶ παρθένοι ἐνηργήσαμεν;

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

HENRI REM

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ χειρομαντεία ἦτο κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας μαντικὴ τέχνη ἥτις ὅπως θὰ εἴδομεν κατωτέρω, κατέστη πειραματικὴ (ἐμπειρικὴ) ἐπιστήμη, χαρις εἰς τὰς ἐργασίας σπουδαίων προσώπων οἵτινες τὴν ἐξήγαγον, ἀπὸ τὴν τροχιὰν εἰς ἣν ἐξέπεσε, τὴν ἀνύψωσαν, τὴν ἀνεζωογόνησαν καὶ τὴν ἔκαμον νὰ γεννηθῇ πάλιν ἐκ τῆς τέφρας της.

Ἡ χειρομαντεία εἶναι ἀρχαιοτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ψυχολογικὰς ἐπιστήμας, ἀξίζει νὰ τὴν σιβώμεθα περισσότερον καὶ ἔχει δικαίωμα εἰς τὰς τιμὰς ποῦ ἀποδίδουν εἰς τὴν ἀρχαιότητα εἰς τὴν ὁποίαν κατέχει ἀναντίρρητον εὐγένειαν, ἀφοῦ κατάγεται ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ κόσμου.

Ἡ προϊστορικὴ αὕτη ἐπιστήμη, ὑποδειχθεῖσα παρὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν, ἱερωθεῖσα παρα τοῦ Πατριάχου Ἰὼβ καὶ τῶν ἱερῶν βιβλίων, ἀναγνωρισθεῖσα καὶ διδάχθεῖσα παρὰ τῶν φιλοσόφων τῆς Ἀρχαιότητος, μᾶς ἦλθε ἐκ τῶν Χαλδαίων, τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἰνδῶν. Μᾶς ἦλθεν ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Ζίνγκαρι ἢ βοημούς, οἵτινες διετήρησαν τὴν αἰγυπτιακὴν παράδοσιν ὡς καὶ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ῥωμαϊκὴν καὶ τὴν μετήρχοντο κατὰ τὰπλανόδια ταξείδια των ἀνὰ τον κόσμον.

Θὰ τὴν παρακολουθήσωμεν λοιπὸν ταχέως κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῆς περιόδους διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θὰ ἀναφέρωμεν συντόμως τοὺς ἄνδρας οἵτινες ὡμίλησαν περὶ αὐτῆς καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν ὕπαρξίν της, ἐνεπιστεύθησαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησαν καὶ ὑπῆρξαν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, οἱ διδάσκαλοι της, οἱ θαυμασταί της καὶ οἱ ἀνακαινισταί της.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μέγας οὗτος φιλόσοφος, μία τῶν πλέον ἀχανῶν διανοιῶν αἵτινες ὑπῆρξαν, τὸ θαυμάσιον τοῦτο πνεῦμα πάσης φύσεως, ἐθεώρει τὴν χειρομαντείαν ὡς ἀληθῆ ἐπιστήμην. Ἔγραφε: «Αἱ γραμμαὶ τῆς χειρὸς δὲν ἐχαράχθησαν ἄνευ λόγων εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων· προέρχονται πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀτομικότητα.

Ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε: «ὅ,τι φαίνεται, ἐξάγεται ἐκ τοῦ μὴ καταφανοῦς καὶ ὑπάρχει μαντεία ἢ τέχνη νἀγνωρίσῃ κανεὶς τὴν θέ-

(*) Ἀπὸ τὸ Voile d'Isis, Αὔγουστος—Σεπτέμβριος 1921.

λησιν τῶν θεῶν. Ὅστις παραδέχεται τὴν μαντείαν, παραδέχεται ἐπίσης τὴν ὕπαρξιν τῶν θεῶν· ὅστις τὴν ἀρνεῖται, ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τῶν Θεῶν».

Ὁ συγγραφεὺς Ἰωσὴφ (Liber Joseph aut Judaicus) μᾶς λέγει ὅτι ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ εἶχε γνώσεις χαρτομαντείας καὶ τὴν μετήρχετο. Διηγοῦνται ὅτι Σπουτίνας τις τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ δυσπιστῇ εἰς τὰς καλένδας τοῦ Μαρτίου, διότι εἶχεν εὕρη εἰς τὴν ἀριστεράν του χεῖρα ἕνα ἡμίσταυρον. Ἆρα γε ὁ κατακτητὴς τῆς Γαλατίας ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὴν προειδοποίησιν ταύτην; Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς τὸ λέγει ὅμως ὅτι κατὰ Μάρτιον ἐδολοφονήθη, ἐν πλήρει γερουσίᾳ.

Ὁ Πτολεμαῖος, ὁ ὑψηλὸς φιλόσοφος, αὐτοκράτωρ τῶν ῥωμαίων ὁ Γαλιανός, ὁ περίφημος ἰατρὸς τῶν Ἀράβων, ὁ Ἀβισάν, ὁ ἐπωνομασθεὶς Πρίγκηψ τῶν ἰατρῶν—εἷς τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὸ χάος τῶν γνώσεων του καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος του—ὁ Ἀβερόης, ὁ διάσημος ἰατροφιλόσοφος, σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ Ἀντίοχος, ὁ Τίβερτος, ὁ Ἰνδαγῶνος, ὁ Τρίκασος, ὁ Τενιέ, ὁ Μπελό, ὁ Κοκλήνιος, ὁ Φρελίχιος, ὁ Ντέπερσεχ καὶ ἄλλοι ἀκόμη διακεκριμμένοι καὶ σοφοὶ φιλόσοφοι, ἔγραψαν περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης θαυμασίως καὶ κατηγορηματικῶς, τῆς τόσον περιέργου καὶ ἐνδιαφερούσης ταύτης ἐπιστήμης.

Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ βασιλεῖς μετεχειρίσθησαν σκληρῶς, ὄχι μόνον τοὺς μάντεις ἀλλὰ καὶ τοὺς συμβολευομένους τούτους. Οὕτω κατὰ τὸ 1328, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἑκατονταετοῦς πολέμου ὁ Φίλιππος de Valois, ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ κάμῃ τις πᾶν εἶδος μαντείας καὶ ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἐφηρμόσθη ἄνευ λύπης ἐναντίον ὅλων ἐκείνωνοΐτινες ἐτόλμων νὰ εἴπωσιν καὶ ἁπλῆν μόνον πρόγνωσιν.

Ἀλλὰ αἱ ὑπαγορεύσεις, αἱ ἀπειλαὶ καὶ αἱ καταδίκαι εἰς θάνατον εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν. Ἡ αἴτησις συμβουλῶν παρὰ τῶν μάντεων ἐξηκολούθησεν.

Δύο αἰῶνας βραδύτερον κατὰ τό 1550, ὁ Montaigne, εἰς τὰς ἀθανάτους μελέτας του κάμνει πραγματικὸν μάθημα χειρορομαντείας, ἐκφράζει ὅλον τὸν βαθὺν θαυμασμόν του διὰ τὰς γραμμὰς τῶν χειρῶν, καὶ δι' ὅ,τι ἀποκαλύπτουν καὶ ὁμιλεῖ ὡς γνώστης τῶν γραμμῶν των. Ἤλπιζε πολὺ εἰς το μέλλον τῆς χειρομαντείας καὶ ἀταντῶν εἰς ἐπιχείρημα τι τοῦ Θεοφράστου, ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη γνῶσις δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν δυσκόλων πραγμάτων, ἔγραφε:

«Ἀλλὰ εἶνε ἀνάρμοστον νὰ θέτῃ κανεὶς φραγμὸν εἰς τὸ πνεῦμα μας. Τοῦτο εἶνε περίεργον καὶ ἄπληστον, καὶ δὲν σταματᾷ οὔτε εἰς χίλια βήματα οὔτε εἰς πεντήκοντα δεδομένου ὅτι ἐκεῖ ὅπου ὁ εἷς ἠστόχησε ὁ ἄλλος ἔφθασε καὶ ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἦτο ἄ-

γνωστον εἰς ἕνα αἰῶνα, ὁ ἑπόμενος αἰὼν τὸ ἀπεκάλυψε καὶ ὅτι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι δὲν ρίπτονται εἰς μῦλον, ἀλλὰ μορφώνονται καὶ ἐκδηλώνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ τῆς συνεχοῦς χρήσεως καὶ καθάρσεως. Ὅ,τι ἡ δύναμίς μου δὲν δύναται ν'ἀνακαλύψῃ, τὸ πνεῦμα μου δὲν παραιτεῖται τοῦ νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ καλλιεργῇ καὶ νὰ θερμαίνῃ...

Ἔκτοτε αἱ παραδόσεις ηὐξήθησαν ὑπὸ τόσων γεγονότων, πληροφοριῶν καὶ παρατηρήσεων, ὥστε ἡ χειρομαντεία, χάρις εἰς τὰ πειστήρια, ἐξῆλθε τέλος ἐκ τοῦ πεδίου τῆς προλήψεως διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐπιστήμην, πρᾶγμα ὅπερ ἀποδεικνύει, μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι τὸ λᾶθος μιᾶς ἐποχῆς, δύναται νὰ εἶνε τὸ φῶς ἄλλης. Καὶ πάντοτε ἐξακολουθοῦν νὰ ζητοῦν εἰς τὴν χεῖρα τὸ αἴνιγμα τοῦ πεπρωμένου.

Αὐτὸς ὁ Ναπολέων ὁ Αος, ὅπως καὶ ὁ Καῖσαρ, εἶχε ἐνδιαφέρον διὰ τὴν χειρομαντείαν. Ὄχι μόνον συνεβουλεύετο τοὺς μάντεις τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν οἰκείων του τὰς γραμμάς των καὶ φαίνεται ἐξ ἄλλου, ὅτι πολὺ καλὰ τὸ κατώρθωνε. Ὁ ἱστορικὸς κ. Ἕκτωρ Φλέϊσμαν. εἰς τὸ κρυφὸν μουσεῖον τῆς ἱστορίας, μᾶς διηγεῖται ὅτι ὁ Ναπολέων ὁ Αος διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν γραμμῶν τῆς χειρὸς ἀπέφυγε μεγάλα πράγματα.

Τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ὁ Μπαλτζὰκ ἔγραφεν εἰς τὴν φισιολογίαν τοῦ Γάμου «Πάντοτε οἱ μᾶγοι ἠθέλησαν νὰ ἀναγνώσωσι τὰ πεπρωμένα μας, καὶ τὰς γραμμὰς τῆς χειρός, αἵτινες δὲν ἔχουν τίποτε τὸ φανταστικὸν καὶ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος.

«Ἡ μελέτη τοῦ νὰ μάθῃ νὰ γνωρίζῃ τις τὰ αἰσθήματα τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ποικιλίας τῆς χειρός, χωρὶς ἀπαγοήτευσιν θὰ γείνῃ καταφανὲν ὅτι ἡ χειρομαντία εἶνε ὀλιγώτερον ἀγνώμων καὶ ἀσφαλεστέρα τῆς φυσιογνωμίας. Οὕτω, ὁπλιζόμενος διὰ τῆς ἐπιστήμης ταύτης δύνασαι νὰ ὁπλισθῇς μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ θὰ ἔχῃς μίαν κλωστὴν ἥτις θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν πλέον ἀδιαπεράστων καρδιῶν».

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀρκετοὶ ἐκ τῶν φίλων μας δὲν μᾶς ἀπέστειλαν, εἰσέτι, τὴν συνδρομήν των. Τοὺς τὸ ὑπενθυμίζομεν ἐκ νέου καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν θερμῶς νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλωσι τὸ ταχύτερον διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, οἱ μὲν τοῦ ἐσωτερικοῦ δραχ. 12 εἰς χαρτονομίσματα, οἱ δὲ τῆς Αἰγύπτου δι' ἑνὸς

χαρτονομίσματος, ἐπίσης ἡμισείας Αἰγυπτιακῆς λίρας.

Μᾶς ἐπιτρέπεται, ὑποθέτομεν, νὰ θεωρήσωμεν πάντας τοὺς δεχθέντας τὸ περιοδικόν μας μέχρι σήμερον ἤτοι ἐπὶ ἕνδεκα, συνεχῆ τεύχη, ὡς συνδρομητάς μας ἵνα τοὺς ἀπευθύνομεν τὴν παράκλησιν ταύτην καὶ ἵνα ἐφοδιασθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῶν ἀπαραιτήτων ὑλικῶν πόρων.

Κατὰ δεκαπενθημερίαν

Η ΕΠΗΡΕΙΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ

Περπατούσαμε μὲ τὸ φίλο μου ἀργὰ ἀργὰ τὴν ἀμμουδιὰ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου.

Μέσα στὴς φωνές τῶν παιδιῶν ποῦ ἔπαιζαν καὶ μέσα στὴς φωνὲς τῶν μητέρων ποῦ πρόσεχαν τὰ μικρὰ τους, κυτούσαμε ἀδιάφορα τὴς γυναίκες μὲ τὰ κουστούμια τοῦ μπάνιου ποῦ πηγαινοήρχοντο χωρὶς νὰ ἔχουμε ὡς τότε καταλάβη πῶς τὸ θέαμα αὐτὸ μᾶς προξενοῦσε τὴν μεγαλητέρα ἐντύπωσι. Χωρὶς νὰ θέλω, ἐρώτησα τὸν φίλον μου.

— Γιατὶ ἡ γυναῖκες τώρα, ὅπως εἶνε ντυμένες, ἀφοῦ θὰ ἔπρεπε τώρα ποῦ τὴς βλέπουμε γυμνὲς μπορεῖ νά πῇ κανεὶς, τῆς γραμμαῖς τους, δὲν μᾶς δίνουν τὴν δύναμιν νὰ μορφώσουμε καλλιτέραν ἀντίληψιν τοῦ ὡραίου;

Ὁ φίλος μου ἐσκέφθηκε λιγάκι, καὶ μοῦ εἶπε.

— Ἡ ἀντίληψις τοῦ ὡραίου, ἀγαπητέ μου, δὲν μορφώνεται ἀπ' τὴ γυμνότητα, καὶ οὔτε εἶνε ἡ γύμνια ποῦ μᾶς ἐπηρεάζει. Βέβαια, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, μᾶς παρουσιάστηκε γυμνὴ καὶ τὴ θαυμάσαμε, ὅπως θαυμάσαμε καὶ τὸν Ἔφηβο τῶν Ἀντικυθήρων, ἐν τούτοις ἡ ὡμορφιὲς αὐτὲς εἶνε ἰδανικές, καὶ δὲν φαντάζομαι, πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, σήμερα οὔτε ἕνας Ἄδωνης οὔτε μιὰ Ἑλένη. Ἡ ἐπήρεια τοῦ ὡραίου, τοῦ ἀληθινὰ ὡραίου, μᾶς γίνεται ἀσυνείδητη, γιατὶ τὸ ἀληθινὸ ὡραῖον εἶνε πάντοτε κρυμμένο καὶ τὴν ἀντίληψί του, τὴν μορφώνουμε πάντονε ἀτελῆ, ἐνῷ ἡ ποιητική μας φαντασία, τρέχει πάντοτε νὰ τὴν εὕρῃ. Τὸ παρθένο δάσος, ἡ γαληνιαία θάλασσα, ὁ κατάφωτος οὐρανὸς μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωσιν ἀσυλλήπτου ὡμορφιᾶς, τῆς ὁποίας ἡ ἐξήγησις παντελῶς μᾶς διαφεύγει. Ὅσο πειὸ κρυμμένη εἶνε ἡ ὡμορφιά, τόσο πειὸ ὡραῖα μᾶς φαίνεται καὶ περισσότερο τὴν κυνηγοῦμε. Καὶ γιὰ τοῦτο, μιὰ ὥμορφη γυναικεία κνήμη, ποῦ περνάει τώρα δίπλα σου, θὰ σοὔκανε πραγματικῶς δυνατὴ ἐντύπωσι, ἂν ἤτανε σκεπασμένη μὲ μία κάλτσα

μουσελινέ. Αὐτή, ἀπάνω κάτω, εἶνε ἡ αἰτία, ποῦ κατά γενικὸν κανόνα, ὅλα τὰ χαρέμια μᾶς φαίνονται ὤμορφες γυναῖκες. Ἡ ὠμορφιά, γιὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἐπηρειά της, πρέπει νὰ εἶνε λίγο κρυφή, καὶ φαίνεται πῶς ἡ γυναῖκες τὸ ἔχουν καταλάβῃ καὶ τὸ ἐφαρμόζουν, μὲ τὴ μόδα τους, θαυμάσια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ

ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΛΗΣΙΣ

Εἰς προηγούμενον τεῦχος τοῦ Ἕωνος, ὡμίλησα περὶ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον ἐξητάσθη μέχρι σήμερον, προβάλλει τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα ὥστε, ἐπιχειρῶν ὁ ἄνθρωπος ν' ἀπαντήσῃ ἐπ' αὐτῶν εὑρίσκει ἢ παριστᾷ τὸν σταθμὸν ὅστις, οὕτως συναντώμενος ἢ ἐκλαμβανόμενος θεωρεῖται ἀπόρθητος. Διὰ τοῦτο, τόσον τὰ «διατί» ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς ὑπερπηδήσεως δέον ὁ ἄνθρωπος νὰ κρίνῃ καὶ ν' ἀποφασίζῃ ὡς καὶ ὅσον ἡ διάνοια αὐτοῦ ἐπιτρέπει καὶ φθάνει ἤ, ἀκριβέστερον δύναται νὰ ἐξηγήσῃ. Εἰς τὴν γνώμην μου ταύτην ἔχω, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ τὸν πολὺν Eh. Kempis σύμμαχον, ὅστις λέγει: «σπανίως εὑρίσκεται ἄνθρωπος τόσῳ πνευματικός, ὥστε νὰ εἶναι ὅλων τῶν ἐπιγείων ἐλεύθερος» (Th. Kempis σελ. 113).

Διὰ τῆς σκέψεως ταύτης ἐπιτυγχάνει, ἂν μὴ τι ἄλλο, ἀσφαλῶς ὅμως τὴν ἐξήγησιν τῶν διαφόρων ζητημάτων, ἅτινα συναντᾷ καθ' ἡμέραν, ὡς π. χ. διατὶ ἄλλοι τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι πλούσιοι καὶ ἄλλοι πτωχοί, ἄλλοι «κακοί» ὄντες ν' ἀπολαμβάνωσι τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς καὶ ἄλλοι ὄντες «καλοί» ν' ἀπολαμβάνωσι τὰ ἐναντία, καὶ τόσα ἄλλα ζητήματα.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο, εἶναι κατὰ τοσοῦτον σπουδαῖον, ἀφοῦ, κατὰ τὴν γνώμην μου, κατέστη καὶ εἶναι σήμερον ὁ στόχος καὶ ὁ γόρδιος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ τὸν γόρδιον τοῦτον κακῶς τὸν ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος διότι, εἴτε δίκαιον φρονεῖ ὅτι ἔχει, εἴτε ἄδικον, πάλιν καταλήγει εἰς τὸ αὐτό· δηλαδή: Ἐνῷ θεωρεῖ τὸν στόχον, ἢ τὸν γόρδιον, ἐκ τῆς ῥηθείσης σκέψεως, τὸν θεωρεῖ πρὸς στιγμὴν ἢ ἀναλόγως. Διότι, ὁτὲ μὲν σταματᾷ φοβισμένος, ὁτὲ δὲ προχωρεῖ, πιεζόμενος ἢ μὴ γνωρίζων διατὶ προχωρεῖ.

Ἀπόδειξις: Μεταβαίνομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁρμώμενοι ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι πρέπει νὰ μεταβῶμεν διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν ὡρισμένον τινὰ σκοπόν· καὶ ἐνῷ ἐκκινοῦμεν, καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀλλάσωμεν διὰ μίαν στιγμὴν

καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, τὴν τε γνώμην καὶ ἀπόφασιν ἐξ ἧς ἐκκινήσαμεν, ἐξ αἰτίας τινός, ἣν δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν πρὶν εἰσέλθομεν. Καὶ πράγματι ἐπιδιδόμεθα ἄκοντες, ἤ, τοὐλάχιστον, ἀπρομελετήτως εἰς τὴν νέαν κατεύθυνσιν, ἣν συλλαμβάνομεν ἀπροόπτως καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ποσάκις δὲν ἐξεκινήσαμεν καὶ δὲν εἰσήλθομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ σκοπόν, σκέψιν καὶ ἀπόφασιν νὰ ἐκπληρώσωμεν ὑποχρέωσίν τινα θρησκευτικήν, ἢ χρέος ὡρισμένον, καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἠλλάξαμεν κατεύθυνσιν καὶ σκοπόν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωμεν ὅταν ἐξεκινήσαμεν ἢ εἰσήλθομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἱστάμεθα μετὰ προσοχῆς καὶ κατανύξεως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅταν εἰσήλθομεν, διότι διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσήλθομεν οὕτως ἐπεβάλλετο ἡμῖν νὰ πράξωμεν. Ἐὰν ὅμως ἤθελεν ἐμφανισθῇ πλησίον ἡμῶν, τὴν ὥραν αὐτήν, οἱονδήποτε ὅπερ, και δὲν τὸ εἴδαμεν οὔτε ἐφαντάσθημεν κἂν μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς, πλὴν τὸ θεωρήσωμεν ἐπιθυμητόν, ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ἰδέαν καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσήλθομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θ' ἀφοσιωθῶμεν πρὸς αὐτό. Π. Χ. Εὑρισκόμενοι καὶ ἱστάμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προσέχομεν καὶ περιοριζόμεθα εἰς τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσήλθομεν ἐν αὐτῇ, ἤτοι ἢ νὰ προσευχηθῶμεν, ἢ νὰ μεταλάβωμεν, ἢ νὰ παρατηρήσωμεν ὅ,τι ὡς περίεργον ἢ ὠφέλιμον ἐθεωρήσαμεν, ὅταν συνελάβομεν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ μεταβῶμεν καὶ νὰ εἰσέλθωμεν. Πλήν, εὑρίσκοντες ἢ παρατηροῦντες τὶ (ἢ γυναῖκα δι' ἣν ἐνδιαφερόμεθα ἢ πρόκειται νὰ ἐνδιαφερθῶμεν, ἢ χρηματικόν τι ποσὸν ὅπερ, καίτοι γνωρίζομεν ὅτι ἀνήκει εἰς ἄλλον κ. λ. π.) καὶ ἕκαστον τῶν ὁποίων ἢ καὶ ὅλα μαζὺ ὄχι μόνον δὲν εἴχομεν ὑπ' ὄψει ὅταν εἰσήλθομεν, ἀλλ' οὔτε ἐνομίζαμεν ἢ ἐσκέφθημεν ὅτι θ' ἀπαντήσωμεν, ἀμέσως ἐγκαταλείπωμεν τὴν τε ἰδέαν καὶ τὸν σκοπόν, δι' ὃν εἰσήλθομεν καὶ ἐπιδιδόμεθα εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν ῥηθέντων—παρουσιασθέντων εἰς ἡμᾶς καίτοι σκεπτόμενοι καὶ ἐνθυμούμενοι ὅτι, οὐ μόνον ἄλλος ἦτο ὁ σκοπὸς δι' ὃν εἰσήλθομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ ὅτι προσέχοντες καὶ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὸν νῦν παρουσιαζόμενον ἡμῖν σκοπόν, δὲν γνωρίζομεν ἂν θὰ ἐπιτύχωμεν. Ἄρα ὡς πρὸς τε τὸν πρῶτον συλληφθέντα σκοπόν, ὡς καὶ πρὸς τὸν παρουσιασθέντα καὶ ἀνελπίστως, ἐπιδιδόμενοι, ἐξάγεται ὅτι δὲν ἐνηργήσαμεν ἐλευθέρᾳ βουλήσει. Ἀλλὰ πῶς; ὁρμηθέντες ἐκ τῆς φύσεως ;

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο προβάλλει ἐπίσης τὸ ἐρώτημα: Ποῖος ὑπέχει τὴν εὐθύνην;

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου θὰ ἐπανέλθω προσεχῶς.

ΘΕΟΔ. Κ. ΠΥΡΡΟΣ

Δ. Π. ΣΕΜΕΛΑ

ΜΥΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ὑποψήφιος, κύριος ἤδη τοῦ φυσικοῦ πεδίου διέρχεται ἐκ τοῦ Χὰτ-Χὰ εἰς τὸ Χὰτ-Μπιοῦ, ἤτοι οἶκον τῶν ψυχῶν.

Εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Μέμφιδος καὶ τὸ Χὰτ-Μπιοῦ ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον ἀκριβῶς τοῦ ἐξωτερικοῦ Ναοῦ τῆς πυραμῖδος τοῦ Σεφρέν, ὄνομα σημαῖνον · ἀνέρχεται ὁ ἥλιος ἢ Ρά. Τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τούτου μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ λάβωμεν ἀρκετὴν ἰδέαν τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξετελοῦντο τὰ Μεγάλα Ἔργα τῶν Αἰγυπτίων Μάγων.

Ἡ ἀστρολογία ἦτο ἡ βάσις τῆς προκαταρκτικῆς διδασκαλίας τοῦ βαθμοῦ τούτου. Ἐκεῖ ἐμάνθανεν ὁ μαθητὴς ὄχι μόνον τὰς πολυπλόκους καὶ ἁρμονικὰς κινήσεις τῶν κόσμων, ὄχι μόνον τὰς διαφόρους συγγενείας τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος, ἀλλὰ ἐμάνθανεν ἀκόμη τὴν φύσιν τῶν διαφόρων ψυχικῶν ἢ ἀστρικῶν δυνάμεων αἵτινες ἐκπορεύονται ἐξ ὅλων τούτων τῶν ἀστέρων ἐνεργοῦνται δὲ ἐπὶ τῆς σφαίρας μας καὶ ἐπὶ ἐκείνων αἵτινες εὑρίσκονται ἐπ᾽ αὐτῆς. Ἐπροσδιώριζον τὰ εἴδη ταῦτα τῶν ἐκπορεύσεων διὰ τοῦ ὀνόματος Μπιοῦ ἢ ψυχαὶ ἀστρικαί, τὰς ὁποίας ἐχώριζον εἰς δύο κατηγορίας, εἰς ἀστρικὰς κινητὰς ψυχάς, ὀνομαζομένας Μπιοῦ Σαχεμοῦ καὶ ἀστρικὰς ψυχὰς ἀκινήτους, Μπιοῦ Ἀχενοῦ. Αἱ πρῶται διὰ τοὺς πλανήτας καὶ αἱ δεύτεραι διὰ τοὺς ζωδιακοὺς ἀστερισμοὺς καὶ ἄλλους.

Ὅταν ὁ μαθητὴς ἐτελείωνε τὴν ἐκπαίδευσιν του εἰς τὴν ἀστρολογικὴν ἐπιστήμην, τοῦ ἀπεκαλύπτετο τότε ὅτι ἡ φύσις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, τὰς ὁποίας κατεῖχεν ἤδη ἀπὸ τὴν μύησιν τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἦτο τοιαύτη ὥστε ἠδύναντο διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων, νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἐπιβάλλῃ τὴν θελησίν του ἐπὶ ἰσχυρῶν ὄντων, ἅτινα ἔζων εἰς ἄλλο πεδίον πλὴν τοῦ φυσικοῦ.

Ὁ μύστης, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν νέαν ταύτην δύναμιν, διήρχετο ἀπὸ τῆς Ψυχουργίας εἰς τὰς Μαγικὰς Μελέτας.

Αἱ Μαγικαὶ Μελέται ἐσκόπευον νὰ καταστήσωσι γνωστὸν εἰς τὸν μύστην, πρῶτον τὸ αἴσθημα τοῦ Ὀσίριδος, νὰ τὸν καταστήσωσιν οἰκεῖον πρὸς ὅλους τοὺς θεούς, συντρόφους, πνεύματα καὶ

φίλους, οἵτινες ὑπερήσπισαν τὸν Ὀσίριδα καὶ ἀντιθέτως νὰ τοῦ γνωρίσωσι τὰ ὀνόματα καὶ τὴν φύσιν ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, πνευμάτων καὶ ψυχῶν, αἵτινες εἶναι ἐχθροὶ καὶ ἐθανάτωσαν τὸν Ὀσίριδα.

Ἡ μελέτη αὕτη καὶ ἀπόκτησις τῶν γνώσεων τούτων ἦσαν δύσκολοι και σκληραί. Ὁ μύστης ὤφειλε νὰ παραμείνῃ τρία ἔτη. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκπαιδεύσεως ταύτης, ὁ ὑποψήφιος διήρχετο ἐκ τῆς πρώτης αἰθούσης διδασκαλίας εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ μυστικὴν τοιαύτην, ἥτις ὠνομάζετο· Θέσις τοῦ Ὄντος τῶν Ὄντων ἢ αἴθουσα τῶν Μεγάλων Μυστηρίων ἢ ἀκόμη αἴθουσα τῆς Σιωπῆς.

Παρακαλῶ νὰ μὴ θεωρηθῶσιν αὐθαίρετοι αἱ ὀνομασίαι ποῦ δίδω εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ ὀνόματα.

Ἐκεῖ, εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν, ὁ μύστης παρουσιάζετο πρὸ τοῦ θεοῦ Ὄσιρις καὶ τῆς προϊσταμένης τοῦ Ναοῦ τῆς θεᾶς Ἴσιδος, τῆς φερούσης τὸν τίτλον τῆς Ἴσιδος τῆς Μεγάλης Μαγίσσης.

Ὁ μεμυημένος, ὤφειλε διὰ τῶν ὑποδείξεων τῶν Μάγων, νὰ τεθῇ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Ὀσίριδος, Ἴσιδος καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν, θεῶν, πνευμάτων καὶ ψυχῶν, διὰ ἐξακολουθητικῶν ἐφαρμογῶν καὶ ἰδιαιτέρων ἀσκήσεων. Ὤφειλεν ἐπὶ πλέον νὰ προκαλέσῃ τὴν φιλίαν καὶ συμπάθειάν των. Εἰς τὸ τέλος τῶν ἐφαρμογῶν καὶ εἰς περίπτωσιν θετικῶν ἀποτελεσμάτων, ἀμέσως ἐλάμβανε τὸν τίτλον τοῦ Σέμες Νοζτεροῦ, ἢ σύντροφος τῶν θεῶν ἢ Σέμες Ὄσιρ, σύντροφος τοῦ Ὀσίριδος, ἢ ἀκόμη Σέμες Χόρ, σύντροφος τοῦ Χόρου.

Ὁ σκοπὸς τῆς μυήσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν Μαγείαν, συνέκειτο εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ ὁ μύστης, διὰ ἐφαρμογῶν καὶ εἰδικῶν ἀσκήσεων τὰς ὁποίας θὰ περιγράψω ἄλλοτε, νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὸ ἀστρικὸν ἢ ψυχικὸν ρεῦμα εἰς τὸ πεδίον τοῦ αὐτοῦ στρώματος καὶ διὰ τούτου νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του καὶ ὑποτάξῃ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ὀσίριδος.

Ὁ μύστης εἶχε ἀκόμη σκοπὸν ὅπως, ὑποτάσσων, τούτους, τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ ἐργασθῶσιν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρων ἔργων.

Ἐξ ὅσων ἐξέθεσα, εὐνόητον εἶνε ὅτι ἡ Μαγεία συνίστατο εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ ψυχικοῦ ρευστοῦ τοῦ ζῶντος ὄντος εἰς τὸ φυσικὸν πεδίον ἐπὶ εἰδικῶν ὄντων ζώντων εἰς τὸ ἀστρικὸν ἢ ψυχικὸν πεδίον.

Ἡ μύησις ἡ σκοπεύουσα νὰ δώσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς δράσεως εἰς τὸ πνευματικὸν ἢ διανοητικὸν πεδίον ἦτο ἡ ἑξῆς.

Ὁ ὑποψήφιος κύριος εἰς διπλοῦν τοῦ φυσικοῦ πεδίου (ψυχουργὸς) καὶ ἀστρικοῦ πεδίου (Μάγος) ἐξερχόμενος τῆς αἰθούσης τῶν μυστηρίων, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν μεγάλην ὑπόγειον αἴθουσαν τῆς μεγαλειτέρας ἐκ τῶν τριῶν Πυραμίδων, τὴν πυραμῖδα τοῦ

Χέοπος. Διὰ τὴν αἴθουσαν ταύτην τοῦ σχολείου τῆς Μέμφιδος τί ποτε τὸ θετικὸν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω, διότι δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμη μέχρι σήμερον. Διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰς ἐνίοτε ἐπικινδύνους ὑποθέσεις, θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς ὑποστυλίου αἰθούσης τοῦ Δενδεράχ ἥτις ἐχρησίμευσεν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν μὲ τὴν ἄλλην τῆς Γκίζας καὶ τὴν μεγάλην σχολὴν τῶν Θηβῶν.

Εἰς τὴν αἴθουσαν λοιπὸν ταύτην ὁ ὑποψήφιος διὰ τὸν τρίτον βαθμὸν (τὸν θεουργικὸν) ἐγένετο δεκτός. Ἡ αἴθουσα αὕτη ἐκαλεῖτο Χὰτ-Ἴμεν: Οἶκος ἐν ᾧ κρύπτεται ὁ Θεός, Οἶκος τοῦ θείου μυστικοῦ.

Ἐκεῖ ἐμάνθανε τὰ μεγάλα Θεολογικὰ καὶ θεοσοφικὰ μυστήρια Εἰς τὰς Θήβας ἐπικρατεῖ ἡ θεωρία τοῦ Πάουντ-Ἴτ, δηλ. τὸ μυστήριον τῆς θείας Ἐννεάδος, ἐνῷ εἰς τὴν Μέμφιδα, ἐπικρατεῖ ἡ θεωρία τοῦ Ἀζαρ-Ἀζὶτ-Ὄρ, δηλαδὴ τὸ μυστήριον τῆς θείας Τριάδος, ὀνομαζομένης Πτὰχ-Σόκαρις.

Μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μύστου εἰς τὸ θεοσοφικὸν πεδίον, τοῦ ἐνεπιστεύοντο τὰ Μεγάλα Μυστικά, διὰ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων ἠδύνατο ὄχι μόνον δι' ἐξωτερικεύσεως τοῦ ρευστοῦ του, ἀλλὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ ΕΓΩ, εἰς πεδίον ἀνώτερον τοῦ Ἀστρικοῦ, εἰς τὸ πνευματικὸν ἢ διανοητικὸν πεδίον, νὰ ἴδῃ τοὺς θεούς, νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς θεούς, ὁμιλῶν πρὸς αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον, νὰ τοὺς ἀποδώσῃ σεβασμὸν καὶ λατρείαν. Ὁ μύστης πραγματοποιήσας ἐμπράκτως τὸν τελευταῖον τοῦτον σκοπόν, ὠνομάζετο ΜΕΓΑΣ ΜΑΓΟΣ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ.

Ὀφείλω, εὐθὺς ἀμέσως νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων οἵτινες ἐπέτυχον τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς μυήσεως κατὰ τὴν πολυχρόνιον ζωὴν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ, εἶνε ἀπείρως μικρὸς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὅσων ἔμεναν κατόπιν, ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν.

Ὄχι μόνον γνωρίζομεν τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ γνωρίζομεν προσέτι τὴν δρᾶσιν καὶ ἐπιρροήν των εἰς τὸ Αἰγυπτιακὸν ἔθνος.

Θὰ ὁμιλήσω περὶ τούτων ἐν καιρῷ.

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν τῶν ἐκτεθέντων ἀποτελεῖται:

α) Ὅτι αἱ διάφοροι ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ καὶ ἀνακαλύψεις ἔδωσαν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς διανοουμένους ἄπειρον ἀριθμὸν διαφόρων ὑλικῶν διὰ τὴν ἔρευναν τῆς ἀπωλεσθείσης Ἀληθείας. Τὰ ὑλικὰ ταῦτα, ἀνακαλυφθέντα φύρδην-μύγδην παρ' ἀτόμων μεμονωμένων, δὲν φέρουν κανὲν σημεῖον καταγωγῆς καὶ ὅσοι τὰ μελετοῦν ἐξαπατῶνται πολλάκις διὰ τὴν ἀξίαν των καὶ εὑρίσκονται ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἐξαγάγωσι τὸ σχετικὸν ὄφελος.

β) Ὅτι διὰ νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς συγχύσεως ταύτης τῶν ὑλικῶν ὡρισμένον συμπέρασμα, τὰ ἐχώρισα, ἀφοῦ προηγουμένως ἐμελέτησα μεθ' ὑπομονῆς μεγάλην μερίδα εἰς τρεῖς τάξεις ἢ βαθμοὺς μυ

ήσεως, ώς εξέθεσα ήδη. Την Ψυχουργείαν, Μαγείαν και Θεουργίαν.

Προτίθεμαι να εξετάσω την δευτέραν τάξιν ήτις διακρίνεται ως Μαγεία, και ελπίζω να απασχολήσω τους αναγνώστας μου προσεχώς από των στηλών του Έωνος.

Θα ζητήσωμεν τότε από τα κατεστραμμένα υλικά την ιστορίαν των, κατόπιν την θεωρίαν και τέλος θα ζητήσωμεν τα μυστικά των τύπων (rites)... Είμαι πεπεισμένος ότι εις πάσας ταύτας τας ερωτήσεις, τα μνημεία ταύτα, μάρτυρες του μεγαλείου του Παρελθόντος θα μας απαντήσωσιν ικανοποιητικώς.

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Η ικανότης του υπνωτιζομένου

Ο υποβαλλόμενος εις υπνωτισμόν, αποβάλλει την ικανότητα και παύει του να διακρίνη την αξίαν των υποβαλλομένων πράξεων; δύναται δε να αντιστή εις την υποβολήν της τελέσεως τούτων όταν δεν συμβιβάζωνται προς τον χαρακτήρα του;

Ο διατελών εν υπνωτιστική καταστάσει, κατά τας μεθόδους τας εφαρμοζομένας παρά των υπνωτιστών, χάνει το αυτεξούσιον της ενεργείας αυτού. Κατά τας φιλικάς συγκεντρώσεις όπου υπνωτίζεται έν πρόσωπον, σύνηθες είνε το πείραμα του δήθεν φόνου άλλου τινός προσώπου ιδιαιτέρως αγαπωμένου παρά του υπνωτισθέντος. Ο υπνωτίσας διατάσσει τον υπνωτισθέντα να φονεύση το αγαπημένον πρόσωπον και του δίδει αντί όπλου τεμάχιον χάρτου ή μανδήλιον. Ο υπνωτισθείς μη έχων ουδεμίαν συνείδησιν του ακινδύνου όπλου συναισθάνεται εξ άλλου πλήρως την βαρύτητα της πράξεως ήν διατάσσεται να εκτελέση. Αρνείται κατ' αρχάς, συστρέφεται, δεν θέλει να προχωρήση και παλαίει προς εαυτόν, εάν δε δεν τυγχάνη ισχυράς ιδιοσυγκρασίας πιθανόν και να πάθη κατά την πάλην ταύτην. Εν τέλει, υπακούει εις τας επανειλημμένας και εντόνους διαταγάς του υπνωτίσαντος και προχωρεί προς το άτομον όπερ πλήττει διά του μανδηλίου.

Το παράδειγμα τούτο καθιστά φανερόν ότι ο υπνωτισθείς ενώ ουδεμίαν συναίσθησιν έχει του υλικού κόσμου έχει εντούτοις συνείδησιν πλήρη της διατασσομένης πράξεως, διό και αρνείται να την εκτελέση· το πνεύμα του περιελθόν εις πλήρη υποταγήν του πνεύματος του υπνωτίσαντος, αδυνατεί να αντιστή μέχρις

ἐσχάτων καὶ ἐκτελεῖ καίτοι ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ αἰσθήματά του. Εἰς τὴν Ποινικὴν Ἐπιστήμην, τὸ ζήτημα τοῦτο ἤγειρε πολλὰς συζητήσεις ἀλλ' οὐδέποτε ἐξητάσθη ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ μορφήν. Διεστρέφετο ἀναλόγως πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων. Βεβαίως συντρέχουν πλεῖσται ὅσαι παρομαρτοῦσαι περιστάσεις, πάντως ὅμως εἷς ἄνθρωπος διατελῶν ἐν ὑπνωτιστικῇ καταστάσει καὶ διατασσόμενος πρὸς κλοπήν, φόνον, κλπ. κινδυνεύει μᾶλλον νὰ πάθῃ ὁ ἴδιος ὡς καὶ ὁ ὑπνωτίζων, παρὰ νὰ κάμῃ κακὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον καθ' οὗ βαδίζει. Σημειωθήτω, τέλος, ὅτι τ' ἀνωτέρω δὲν εἶνε παρὰ ἡ πλέον ξηρὰ ἀπάντησις καθόσον ἀνάλυσις καὶ ἐξέτασις τοῦ θέματος θ' ἀπήτει σελίδας ὁλοκλήρους.

Ψυχὴ καὶ Πνεῦμα

Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ διατί;

Ὄχι. Ὁ τριαδικὸς Νόμος—Νόμος πανίσχυρος καὶ θεμελειώδης—διέπει τὴν Δημιουργίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ πνεῦμα, ψυχὴν καὶ ὕλην καὶ ἕκαστον τῶν στοιχείων τούτων ἔχει τὰς ἰδικάς του ἰδιότητας δι' ὧν διακρύνεται. Ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε παρὰ τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης. Εἶνε τὸ φῶς τοῦ θετικοῦ καὶ ἀρνητικοῦ ρεύματος. Εἶνε τὸ τέκνον τῆς ἑνώσεως τοῦ ἄρρενος καὶ θήλεος. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε τοιοῦτον τέκνον μετέχει τῶν ἰδιοτήτων τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος. Ἡ ψυχὴ ἀγαπᾷ καὶ μισεῖ, ἀντιπαθεῖ καὶ συμπαθεῖ, χαίρει καὶ λυπεῖται κλπ. κλπ.

Τὸ πνεῦμα εἶνε δύναμις αὐτοτελής, οὐδέποτε παρεκλίνουσα διαρκῶς πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν δρῶσα.

Ὁ Πνευματισμός

Ποίου εἴδους ὕπαρξιν Πνευματισμοῦ, ἐξετάζουν οἱ ἐπιστήμονες σήμερον;

Ἀπολύτως καμμίαν ἄλλην παρὰ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὑποστηρίζουν οἱ καθαρῶς πνευματισταί. οἱ μεταφυσικοί, ἐπιστήμονες καὶ οὗτοι. Οἱ τελευταῖοι ἐπείσθησαν διὰ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τρόπου περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν πνευμάτων καὶ ὑποστηρίζουν τὴν γνώμην ταύτην ἀπροκαλύπτως, στηριζόμενοι εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα προσφέρει αὐτὴ ἡ γνῶσις τῆς μεταφυσικῆς ἐπιστήμης. Οἱ πρῶτοι δέχονται κατ' ἀρχὴν τὴν ὕπαρξιν δυνάμεων ἀγνώστων, τὰς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ πιστοποιήσουν ἐπιστημονικῶς. Ὁ κ. Γαβριὴλ Δελάν, εἶνε ἐκ τῶν μεταφυσικῶν a priori, ὁ κ. Κ. Φλαμμαριόν, εἶνε ἐκ τῶν διὰ τῆς ἐπιστήμης μεταφυσικῶν. Ἡ μεγάλη ἀξία τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης εἶνε ὅτι κατώρθωσεν αὕτη—ὡς κατηγορηματικῶς δηλοῖ ὁ κ. Φλαμμαριὸν κατόπιν πεντηκονταετοῦς πείρας—ν' ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ πνευματισμοῦ.

ΗΜΩΝ—ΡΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ περιβόητον δημοσίευμα τῆς γαλλικῆς «Ὀπινιόν», περὶ οὗ ἐκτενῶς ἠσχολήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, ἔφερε ἀναστάτωσιν εἰς τοὺς πνευματιστικοὺς κύκλους τῶν Παρισίων. Τὸ εὐχάριστον εἶνε ὅτι ἔσπευσαν πρῶτοι οἱ θιγέντες σοφοὶ ν' ἀναιρέσωσιν ὅσα ὁ κ. Peul Heuzé συντάκτης τῆς Ὀπινιὸν ἔγραψε. Καὶ πρῶτος ὁ κ. Κάμιλλος Φλαμμαριόν, τοῦ ἀπέστειλεν ἐκτενῆ ἐπιστολὴν δημοσιευομέενην εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Σ(βρίου τῆς Revue Spirite, εἰς τὴν ὁποιαν ἀντικρούει ἓν πρὸς ἓν τὰ ἐπιχειρήμανα τοῦ ἐν λόγῳ συντάκτου. Ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐσχάτως κυκλοφορῆσαν σύγγραμμά του «Ὁ θάνατος καὶ τὸ μυστήριόν του,» δηλοῖ ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας του αὐτῆς «*ἀποδεικνύεται ἡ ὕπαρξις τῆς ψυχῆς, ἀνεξαρτήτου τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ*. Τοῦτο εἶνε ἀποκτηθὲν γεγονός, ὑψηλοτάτου ἐνδιαφέροντος διὰ πᾶσαν φιλοσοφικὴν θεωρίαν».

Εἰς τὸ ἴδιον τεῦχος τῆς ῥηθείσης ἐπιθεωρήσεως δημοσιεύεται καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ματὲν» ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φλαμμαριόν, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι ἡ ἐπιζωὴ τῆς ψυχῆς *δύναται ἐπιστημονικῶς νὰ ἀποδειχθῇ*.

Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Gabriel Delanne, Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Πνευματιστικῆς Ἑνώσεως, καὶ συνεπῶς ὁ ἁρμοδιώτερος ἵνα ἔχῃ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἀπέστειλε καὶ οὗτος ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ματέν», εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεραμύνεται τῶν θιγέντων σοφῶν καὶ ἐπικαλεῖται τὰς ἰδίας σχεδὸν πηγάς, τὰς ὁποίας εἴχομεν τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ ἑξῆς. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι τὰ πνευματιστικὰ ζητήματα ἄγνωστα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀναλαβόντας νὰ διαφωτίζωσι τὴν κοινὴν γνώμην, ἐκτίθενται, κατὰ τρόπον συσκοτίζοντα περισσότερον τοὺς ἀναγνώστας των. Ἡ «Ἀθηναϊκὴ» τῆς 26 Σ)βρίου, δημοσιεύει ἐν μεταφράσει ἄρθρον τοῦ κ. Χένιγκ, τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖ «Ὁ πνευματισμὸς εἶνε ἀγυρτεία; ἡ ἀνέλιξις τῆς ψυχῆς». Καί, τί νομίζετε ὅτι ἀναφέρεται μεταξὺ ἄλλων εἰς τοῦτο;

Ὅτι «Γενικῶς ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐσχηματίσαμεν πολὺ εὐτελῆ ἰδέαν περὶ ψυχῆς...» καὶ «Διατὶ νὰ μὴ παραδεχθῶμεν καλλίτερον ὅ,τι ἡ ἐπιστήμη μᾶς κάμῃ τώρα νὰ διορῶμεν;...» Ἀλλὰ τί ἄλλο προσπαθοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ὑποστηρίξωμεν; Καὶ διατὶ ἀντὶ τοῦ κτυπητοῦ τίτλου, δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον ἕνα λογικὸν καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Χένιγκ ἐξαγόμενον σχόλιον;

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Τὰ Χρονικὰ» ἀπεστείλαμεν τὸ τελευταῖον μας τεῦχος. Ἐλπίζομεν νὰ ἔλαβον τὸν κόπον ν' ἀνέγνωσαν ὅσα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐν αὐτοῖς δημοσιευθέντος ἄρθρου τῆς Ὀπινιόν. Ἐν τούτοις εἰς τὸ φύλλον τῆς ἰδίας ἐφημερίδος τῆς 28 Σ)βρίου δημοσιεύονται καὶ ἄλλαι γνῶμαι ἄλλων προσώπων τῆς Γαλλίας, ἅτινα νομίζουσι ὅτι τὸ Γομπουκτοῦ εἶνε τὸ ἐπίνειον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ τύπος λοιπὸν ὁ ἀθηναϊκὸς μᾶς εὐχαριστεῖ ἀντὶ νὰ μᾶς δυσαρεστῇ. Ἤρχισε νὰ διαβλέπῃ ἐνδιαφέρον εἰς τὸν πνευματισμὸν καὶ εἰς τὰς μεταφυσικὰς ἐν γένει ἐπιστήμας. Ἐμπρὸς λοιπόν. Εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ ἀναμένομεν νὰ τὸν ἀκούσωμεν συζητοῦντα.

—o—

Δὲν τὸ ὑποθέτομεν καθόλου καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές. Ὁ κ. Smedley

εἰς τὴν Clarté γράφει ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῶν γυναικῶν εἰς τὰς Ἰνδίας —ὄχι εἰς τὴν χειραφέτησιν, ἀλλὰ εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνύψωσιν— προχωρεῖ ἀλματικῶς. Εἶνε πάρα πολλαὶ ἰατροί, δημοσιογράφοι, συγγραφεῖς, ποιήτριαι καὶ ὀλιγώτεραι δικηγόροι. Σημειώσατε ὅτι εἶνε Ἰνδαί.

—ο—

Ὁ κ. Spirituons, μᾶς γράφει ὅτι διατελῶν λίαν ἀνήσυχος, διά τινα εἰς τὸ Μέτωπον εὑρισκόμενον φίλον του διὰ τὴν τύχην τοῦ ὁποίου πολλὰ διεδίδοντο εἶδε καθ' ὕπνον ὅτι τὸν συνήντησε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε μόνον τραυματισθῇ εἰς τὸν καρπὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Τὴν ἐπαύριον ἐλήφθη ἐπιστολὴ τοῦ στρατιώτου, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσεν ὁ γράφων πρὸς ἡμᾶς, ἥτις ἐπιβεβαίωνε τὸ ὄνειρον πληρέστατα καὶ μάλιστα ἐπανελάμβανε τὰς λέξεις ἃς εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸν κ. Spirituons.

—ο—

Καθυστερήσαντος τοῦ χειρογράφου τῆς μελέτης τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. Σεμελᾶ, ἐπὶ τῆς Μετενσαρκώσεως, τὴν δημοσίευσίν της θέλομεν ἀρχίσει εὐθὺς ὡς λάβομεν τὸ χειρόγραφον.

—ο—

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας: «La Revue Contemporaine», ἐξ ἧς σημειώνομεν τὰ ἄρθρα τῶν κ. κ. Abbé Lucan, M. Chabas, Abbé Alta, κλπ., ***Ἐθνικὴ Ζωή***, Ἀθῆναι 15 Σ]βρίου,, ***Ἀλήθεια***, Σῦρος, ἀριθ. 18, 19 καὶ 20, L'Ore Social, Νίκαια, 2 Σ)βρίου, ***Φάρος***, Ἀλεξάνδρεια, ἀριθ. 61, Clarté, Παρίσιοι, 23 Σ)βρίου, La Rose Croix, Douai Γαλλίας, Σ)βριος, Ligue Francaise Παρίσιοι, Ἰούλιος-Αὔγουστος, Revue Spirite, Παρίσιοι, Σ)βριος, μὲ ἐξαίρετον ὡς πάντοτε ὕλην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. ***Πάπαν***. Ἀλεξάνδρειαν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπεστείλαμεν, τεύχη καὶ δελτάριον.=***Ἰωαν. Παπαβ.*** Ἄρταν. Δὲν ἐξετυπώθη ἀκόμη. Ἴσως ἀργότερα.—***Θ. Γκαβ.*** Λεχαινά. Σᾶς ἀπεστάλησαν πρὸ πολλοῦ. Ἐλάβομεν σημείωσιν γροφομένων σας καὶ ἀναμένομεν εἰδοποίησίν σας.—***Α. Μαλμ.*** Χανιά. Εὐχαριστήθημεν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας. Στείλατε ὅ,τι ἔχετε ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν σχετικῶς. Εὐχαριστοῦμεν διὰ καλοὺς λόγους σας.=***Στ. Πολυμ.*** Ναύπλιον. Δὲν ἔχομεν εἴδησίν σας. Ἂν δὲν σᾶς χρειάζεται πλέον τὸ ἀποσταλὲν βιβλίον, ἐπιστρέψατέ παρακαλοῦμεν.—Spirituons. Πολλοὶ καὶ ἰδίως αἱ γραῖαι προσκαλοῦσι διάφορα πνεύματα νὰ τὰς βοηθήσωσι εἰς σκατεινοὺς σκοπούς. Ἀλλ' εἶνε καλὸν τοῦτο; Διὰ τὰ λοιπὰ εὐχαριστοῦμεν πολύ.—***Θ. Πυρ.*** Ἐνταῦθα. Σᾶς ἐγράψαμεν ἐρωτῶντες κάτι ***Ν. Καλ.*** Ἐνταῦθα. Πράγματι εἴχομεν ἀνωμαλίας. Ὁ τοκετὸς τῆς συζύγου τοῦ Διευθυντοῦ, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τυπογραφείου μας, κ. ἄ. τὰς προεκάλεσαν. Ἐπανήλθομεν ταχέως.—***Ι. Τσουκ.*** Τ. Τ. 920Α. Σᾶς ἀπεσταλησαν Εὐχαριστοῦμέν.—***Γ. Καλ.*** Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν πολύ.—***Κ. Κοστελ.*** Ἀλεξάνδρειαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἐξ ἀρχῆς.—***Π. Ρουτογ.*** Λευκάδα. Ἀπὸ τοῦ φύλ. 9 Εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ ἀναμένομεν ἐν καιρῷ.—***Π. Κολιτσ.*** Καλάμας. Θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀπαντῶμεν.—***Α. Πετρ.*** Λαμίαν. Μάλιστα καὶ θὰ σᾶς στείλωμεν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ καλοὺς λόγους σας Ἂς προσπαθήσωμεν ὅλοι διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ὁ «Ἔων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Περίπτερον κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

6) Περίπτερον κ. Λαμπρινάκου, Πλατεῖα Ὁμονοίας, παρὰ τοὺς πωλητὰς τῶν ἀνθέων.

7) Περίπτερον κ. Π. Κυπραίου, Πλατεῖα Βάθης.

8) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καὶ Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

9) Περίπτερον κ. Λ. Κολυμβίτη, γωνία ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἐδουάρδου Λῶ.

10) Περίπτερον κ. Π. Δημοπούλου, ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος, τὸ ἐκ τῶν τριῶν εἰς τὸ κέντρον εὑρισκόμενον.

Συστήσατε τὸ περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους σας. Ἡ σύστασίς σας εἶνε συμβολὴ καὶ βοήθεια εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας.